

Spre sala cu balansoare

— **A**ici avem Marea Sală cu Balansoare, scumpe-
lor! BALANSOARE!

Tiga se ținu de peretele tremurător de jeleu și aruncă o privire în încăpere. Balansoare, așa cum poți vedea prin parcuri și prin curțile oamenilor în lumea de deasupra conductelor, erau fixate de tavan. Cu sutele.

— BALANSOAAAAAAARE! strigă Lucy Tatty.

Tiga prinse rochia tinerei vrăjitoare, înainte ca aceasta să dea buzna în cameră.

— De ce aveți o sală plină cu balansoare?

Karena Pădurea Neagră și Karena Umeri-Balonați priviră una la cealaltă.

— Karena, scumpo! spuseră ele.

— Altă Karena? întrebă Tiga.

Aprobară amândouă și-și dădură ochii peste cap.

Și în acel moment, Tiga auzi:

— *AVU CINEVA*

ÎN VECI, MAI MULTĂ DIBĂCIE?

DA' DE UNDE, NU!

FRAN, FRAN, PE VECIE!

Era ușor mai grav și mai puțin strident decât de obicei, dar era același ton fabulos, ușor iritant și de neconfundat al lui...

— FRAN! strigă Tiga, alergând prin sala cu balansoare și lovindu-se de lucruri. FRAN!

— STAI! strigară Karenele, țâșnind după ea. Mai întâi să-ți pui o dorință, scumpo! O DORINȚĂ!

Lucy le urmări cum aleargă, după care se furișă cu grijă într-un balansoar.

Tiga se repezi pe niște scări spiralate de jeleu, cu inima gata să-i spargă pieptul. Habar nu avea dacă să urle de încântare sau să verse la greu.

— FRAN! strigă ea din nou. SOSESC!

Deodată, scările de jeleu se terminară și ea se izbi de o mică ușă de jeleu. Făcu un pas înapoi, auzind în spatele ei, foarte aproape, lipăitul picioarelor Karenelor.

Își încleștă pumnul și rămase așa cu el, în aer, în fața ușii.

— Doar că nu poți ciocăni în jeleu, spuse ea cu voce tare.

- CE? se auzi dinăuntru vocea lui Fran.
— Fran, lasă-mă să intru!
— O, Tiga, ai ajuns în turnul meu! MINUNAT,
spuse ea, dând ușa de perete.

Tiga nu-și putu crede ochilor. Fran era acolo!
Doar că acum avea aceeași înălțime ca Tiga, dacă
nu-i măsurai și cocul, care-o făcea de două ori mai
înaltă.

— E adevărat! Ai *mărim*ea unei vrăjitoare!

Fran dădu din cap.

— Nu-i așa că-i FABULOS? Și, după cum vezi, sunt o prințesă.

Se roti în loc.

Tiga oftă.

— Păi, ce noroc să ajung aici la timp. Am venit să te salvez, prințeso!

— O, ca în povești! DOAR CĂ EU NU SUNT O ZÂNĂ DIN POVEȘTI, divagă Fran. Sunt o prințesă de mărimea unei vrăjitoare.

— Da, mormăi Tiga.

— Și iarăși nu e ca în poveste, pentru că eu nu vreau să plec.

— CE? spuse Tiga, în clipa în care o trupă de Karene pe care nu le mai văzuse până atunci dădură buzna în turn.

Valize

Noua stație Ritzy City a Expresului de Ținutul Chiuvetăriei arăta ca o burtieră veche și umflată — sute de vrăjitoare ieșeau și intrau prin barierele rotative magice, toate marcate cu literele sclipitoare R.C. În perete exista o deschizătură prin care se distribuiau băuturi Clutterbucks, în fața căreia se găseau vrăjitoare care strigau lucruri precum: „Un cocteil O Urâm pe Celia Langusta, vă rog!” Alături se afla un șir de cărucioare la care se vindeau chestii pentru călătorie, de la cărți noi și strălucitoare și teancuri de reviste uzate *Broscoiul râios* la gem și pălării foarte vechi.

— PĂLĂRII VECHI DE VRĂJITOARE AIURITE BLOCATE ÎN CONDUCTE! CUMPĂRĂ ȘI TU O PĂLĂRIE VECHĂ DE VRĂJITOARE!

— Este căruciorul vrăjitoarelor, îi șopti Peggy lui Felicity Bat, care înhăță două bilete ce pluteau prin aer.

Așa circulau biletele. Zburau într-o formație care era replica exactă a rutei Expresului de Ținutul Chiuvetăriei, iar vrăjitoarele săreau ca să le înhațe. Ruta aducea mult cu forma unei acadele cu un nod în ea — o linie aproape dreaptă, mergând din Vârful Perlei la Brollywood, iar de acolo la Turnuri, trecând prin Docuri (aici era nodul), apoi în Ritzy City, Orașul stropilor și înapoi în Silver City, de unde făcea traseul înapoi, până la Vârful Perlei.

— Nu pricep, spuse Peggy, răsfoind carnetul. Lucinda Bunch voia să le oprească pe Karene din cauza dorințelor lor periculoase.

Felicity Bat dădu din cap.

— Se pare că această carte a Karenelor, cea pe care Tiga ne-a arătat-o, era pe vremuri folosită de alte vrăjitoare, inclusiv de Lucinda Bunch, ca să-și pună dorințe. Dar dorințele au răstălmăciri. Răstălmăciri rele.

Și arată spre o pagină din carnet.

Karenele pot să comunice cu tine și să-ți simtă dorințele prin două metode:

1. Dacă vezi cartea Karenelor.
2. Dacă vezi castelul lor de jeleu din Ținuturile Malefice.

— Și devine și mai rău, spuse Felicity Bat. Nimeni nu a ajuns vreodată în Ținuturile Malefice, așa că a doua variantă nu a fost niciodată o opțiune reală pentru Karene.

— Ar fi trebuit s-o ascultăm pe Tiga, spuse încet Peggy.

Felicity Bat ridică nasul.

— Arareori are dreptate.

— Ia stai așa, spuse Peggy, cu fața schimonosită de un nas strâmb și de nedumerire. De ce ar fi construit Lucinda Bunch o cale ferată care să ducă la Ținuturile Malefice, știind că, dacă o vrăjitoare va zări castelul de jeleu, Karenele vor putea să ajungă la ea?

Felicity Bat înhăță carnetul și dădu câteva pagini înapoi.

— Pentru că asta a fost dorința Lucindei Bunch. A văzut cartea și și-a dorit calea ferată.

Bătu cu degetul într-o schiță a căii ferate de pe pagină, dar care mergea doar până în Silver City, nu în Ținuturile Malefice.

— Iar răstălmăcirea Karenelor a fost să extindă calea ferată până în Ținuturile Malefice, spuse Peggy.

— Și privește la asta, spuse Felicity Bat, desprinzând un document din carnet. Mai ții minte că Tina Vâscoasa ți-a spus că și atunci calea ferată s-a rupt? Că e vorba de același vagon care se prăvălește? Aici, Lucinda Bunch zice că e vorba de o vrajă făcută de Karene. A încercat să vadă cum ar putea îndepărta vraja, dar nu a reușit.

Peggy o privi cu subînțeleș pe Felicity Bat.

— O să fac tot ce-mi stă în putință! spuse ea, împăturind hârtia cu grijă și strecurând-o în buzunar.

Ieșiră pe platformă și constatară că Expresul de Ținutul Chiuvetăriei le aștepta. În față, în vagonul mecanicului, o panglică subțire de abur strălucitor se răsucea în aer.

— URCAȚI ÎN VAGOANE! BAGAJELE NESUPRAVEGHEATE VOR FI FĂCUTE CU OU ȘI CU OȚET!

Două bagaje se grăbiră unduind să treacă de pe platformă într-un vagon.

— Chiar am nevoie să fac rost de una dintre valizele alea care merg singure, spuse Peggy, urmărindu-le traseul.

— O grămadă de bulendre, dacă mă întrebi pe mine, spuse Felicity Bat. Au minte și sunt arogante.

Urmăriră cum una dintre valize se deschide singură și-și folosește mânerul pentru a răsturna un pahar de Clutterbucks, ca și cum l-ar fi băut.

Vrăjitoarea de lângă ea tresări.

— Haine umede, *iarăși!* Mulțumesc, valiză...

— O valiză cu minte. Minunat! spuse Peggy, iar Felicity Bat își dădu ochii peste cap.

— Am o presimțire rea pentru azi, spuse Felicity Bat, degetele ei lungi și fusiforme încleștându-i-se dintr-odată. Iar eu sunt expertă în rău.

— Totul va fi bine, o asigură Peggy, îndreptându-se către vagon. Cât timp Tiga nu-și pune o dorință.

Toate laolaltă

Karenele se adunară în fața Tigăi și a lui Fran, văzând mărimea unei vrăjitoare. Formau o amestecătură de înalt și scund, toate în rochii negre pe măsură, zâmbind dulce. Tiga le privi pe fiecare în parte, numărându-le în același timp.

Unsprezece, douăsprezece...

— Parcă spuneți că sunteți treisprezece, zise ea.

Karena din mijloc, care era înțolită într-o rochie superbă, sclipitoare, purtând o mantie și mai sclipitoare — cu gluga trasă, încât îi puteai vedea doar ochii — făcu un pas în față. O pisică îi urmă încălțările ascuțite.

— Treisprezece, orăcăi ea, arătând spre pisică.

— Miau! spuse pisica.

— Aha, bun, îngăimă Tiga, amintindu-și de cartea Karenelor. Pisica poartă și ea numele de Karena.

— Eu sunt Karena Senioare, spuse vrăjitoarea, scoțându-și mantia.

Era frumoasă, cu ochi verzi, pătrunzători, care debordau de mister și de o mulțime de picături de ochi.

— E o plăcere să te cunosc, scumpo!

Pocni din degete, iar Karena Pădurea Neagră îi întinse o hârtie.

— Ah, da! Își vrea prietena înapoi. Este ultima ta dorință, scumpo? întrebă ea, apropiindu-se și mai mult de Tiga.

— Nu vreau să mă întorc, spuse Fran, ducându-și brațele la piept. Îmi doream să fiu mare ca să pot ține un borcan.

— Ce? bâigui Tiga.

— Ca s-o prind pe Scăpărici, *evident!* S-o pun în borcan și s-o ascund într-un frigider.

— Fran, strigă Tiga, este îngrozitor!

— Știu, spuse Fran. Un plan îngrozitor, dat fiind că cineva ar putea-o găsi probabil în frigider.

— Nu, Fran, e îngrozitor pentru că ar fi mârșav.

Fran își ridică nasul în aer.

— Păi, nu contează, pentru că acum sunt o prințesă, nu mai e nevoie s-o prind pe Scăpărici și s-o ascund! Am un castel de jeleu! CINE E CÂȘTIGĂTOAREA, SCĂPĂRICI?

Tiga își aruncă brațele în aer.

— Ce-ai să te faci aici, pe vecie?

— Păi... ăăă... o să fac chestii de prințesă, spuse Fran. Cum ar fi să cânt păsărelelor și... să țes?

Tiga se holbă la ea.

— Dar, cel mai important! Acum sunt FABULOASA prințesă de mărimea unei vrăjitoare din Ținutul Chiuvetăriei.

Karena Senioare făcu un pas înainte.

— Dacă am putea să-i dăm bătaie, scumpelor, v-aș fi recunoscătoare.

— Erai fabuloasă și așa cum erai! spuse Tiga, luându-i mâna lui Fran și nebăgând-o deloc în seamă pe Karena Senioare. Erai partea mea preferată din Ținutul Chiuvetăriei. Nu trebuie să fii mai mare, și nici prințesă, și nici să ai un castel de jeleu ca să fii fabuloasă. Tu ești Fran, Zâna Fabuloasă! M-ai salvat și m-ai adus aici. Pentru mine, ești magică și fabuloasă, mai mult decât tot Ținutul Chiuvetăriei la un loc!

Fran cugetă o clipă.

— Scuze, mă întorc aproape de începutul discursului tău de fan, ai spus cumva că eram partea ta *preferată* din Ținutul Chiuvetăriei?

Tiga dădu din cap.

— Ah, Tiga! spuse Fran, ținându-se pe loc. **ȘI EU SUNT PARTEA MEA PREFERATĂ DIN ȚINUTUL CHIUVETĂRIEI!** Mai că uitasem asta! Da, hai s-o ștergem de-aici!

— Ești gata să-ți pui dorința? întrebă Karena Senioare, în vreme ce toate Karenele făcură nerăbdătoare un pas în față.

— Nu, spuse Tiga. Ea vrea să vină cu mine, așa că vom pleca în clipa asta.